

látky, jež budou nařízením za něj prohlášeny. Toto prohlášení se stalo vládními nařízeními ze dne 8. listopadu 1920, čís. 615 Sb. z. a n. a ze dne 30. května 1922, č. 166 Sb. z. a n., jimiž byl rozsah ustanovení §§ 1 až 3 zák. o třaskavinách zúžen a obmezen na ony výbušné látky, jež nejsou ani podle těchto vládních nařízení, ani podle případných dalších nařízení, na něž poukazuje bod 8 prvního odstavce prve citovaného vládního nařízení, předmětem státního monopolu.

Bude proto na nalézacím soudu, aby především zjistil, jaká látka tvoří náplň rozbušek, jejichž vadné přechovávání se obžalovanému klade za vinu, a aby na základě zjištění v těchto směrech uvažoval o tom, jsou-li dotčené rozbušky předmětem státního monopolu a tím vyloučeny z dosahu ustanovení §§ 1 až 3 zákona o třaskavinách, čili nic (viz rozh. čís. 3961 Sb. n. s.). V kladném případě bude ovšem na nalézacím soudu, aby věc posoudil s hlediska ustanovení § 431 tr. zák., vyžadujícího arci rovněž konkrétního nebezpečí pro právní statky, o něž jde.

Čís. 5930.

Psychopatičnosť prejavujúca sa v mravnej menejcennosti a vo sklone ku zločinnosti nie je stavom, aký predpokladá § 76 tr. zák.

Vyhráždal-li vinník orgánu vrchnosti vraždou preto, aby ho prinútil k rozhodnutiu, ktorým by vinník dosiahol majetkového prospechu (podpory v nezamestnanosti), treba jeho čin kvalifikovať v smysle § 95 tr. zák. za zločin vydieračstva podľa §§ 350, 353, čís. 1 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 15. júna 1937, Zm III 294/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému z pokusu dvojnásobného zločinu vydieračstva, zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného; vyhovel však zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokiaľ bola založená na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. por., zrušil rozsudok odvolacieho súdu podľa § 33, odst. 1 por. nov. vo výroku o kvalifikácii trestných činov obžalovaného jednak za zločin násillia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak za prečin násillia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 tohože zákona a kvalifikoval zistené činy obžalovaného ako pokus dvojnásobného zločinu vydieračstva podľa §§ 65, 350, 353, čís. 1 tr. zák.

Z dôvodov:

Zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. uplatňuje obžalovaný preto, že vrchný súd hľadiac na posudok znalcov-lekárov, podaný v iných trestných veciach o jeho duševnej menejcennosti, a hľadiac na šetrenie konané vojenskými úradmi pri jeho prepustení z vojenského sväzku, nespoznal u neho dôvod vylučujúci zahájenie trestného pokračovania alebo trestnosť.

Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Odvolací súd so zreteľom k posudku znalcov-lekárov podanému vo veci B 414/23 krajského súdu v N. o duševnom stave obžalovaného a hl'adiac na posudok vojenského ústavu pre choroby nervové a duševné z roku 1932, podľa ktorého obžalovaný je len osobou psychopatickou, mravne menejcennou, ktorá javí sklon ku zločinnosti, ale nie úplne neprič etnou, správne dospel k záveru, že u neho niet dôvodu vylučujúceho zahájenie trestného pokračovania alebo trestnosť. Bola preto zmätočná sťažnosť obžalovaného jako bezpodstatná zamietnutá podľa odst. 1 § 36 por. nov.

Naproti tomu nelze odopreť oprávnenie zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu v časti uplatňujúcej dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. a domáhajúcej sa kvalifikácie činov obžalovaného jako pokusu dvojnásobného zločinu vydieračstva podľa §§ 65, 350, 353, čís. 1 tr. z.

Vrchný súd prijal za zistený tenže skutkový stav jako súd prvej stolice, podľa ktorého obžalovaný jednak dňa 12. marca 1936 a jednak dňa 14. marca 1936 prišiel do úradu sprostredkovateľne práce, kde žiadal predsedu jej sociálneho oddelenia o podporu, a keď ten mu oznámil, že podľa zákona nároku na podporu nemá, preto, aby ho prinútil k poukázaniu mu podpory, v oboch prípadoch použil vyhrážok uvedených vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej stolice.

Z týchto zistených skutočností dovodil odvolací súd, že hl'adiac na to, že poškodeného jako predsedu verejnej mestskej sprostredkovateľne práce, vykonávajúceho z poverenia vrchnosti úkony verejnej správy sprostredkovaním práce nezamestnaným, treba považovať za orgán vrchnosti v smysle § 1 zák. čl. XL:1914 (správne podľa § 5 cit. zák.), treba činnosť obžalovaného proti nemu podniknutú posudzovať podľa ustanovení o ochrane orgánov vrchnosti a so zreteľom k tomu kvalifikoval činy obžalovaného jednak jako zločin podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a jednak jako prečin podľa § 4, odst. 2 cit. zák. čl., majúc za to, že obžalovaný použil nebezpečných vyhrážok, alebo i zbrane proti poškodenému pri výkone jeho povolania preto, aby ho nútil k čineniu.

Tomuto názoru odvolacieho súdu nelze prisvedčiť. Je síce správny názor odvolacieho súdu, že poškodený ako predseda verejnej mestskej sprostredkovateľne práce, vykonávajúci z poverenia vrchnosti úkony verejnej správy sprostredkovaním práce nezamestnaným, je orgánom verejnej správy, neni však správne, že by činy obžalovaného so zreteľom tiež k iným skutočnostiam, než ktoré naplňujú len skutkovú podstatu trestných činov podľa zák. čl. XL:1914, nemohly vyčerpávať skutkovú podstatu trestných činov prísnejšie trestných.

Skutková podstata násilia proti orgánu vrchnosti je vyčerpaná okrem iných už tým, že pachateľ pri výkone povolania, ktorý je po práve, núti orgán vrchnosti k takému opatreniu, ktoré vyplýva z jeho povolania. Toto opatrenie však môže byť i také, ktoré neni spojené s ma-

jetkovým prospechom, ktorý pachateľ chce bezprávnym spôsobom vynútiť. Nakoľko však konanie pachateľovo smeruje okrem toho, aby pachateľ násilím alebo hrozbou nútil orgán vrchnosti k nejakému opatreniu, tiež k dosiahnutiu majetkového prospechu jeho alebo iného, vybočuje už z rámca skutkovej podstaty násillia proti orgánu vrchnosti, lebo pristupuje tu ďalšia náležitosť k nej nepatriaca, takže jeho konanie zakladá i skutkovú podstatu vydieračstva. Keďže v súdenom prípade vyhrážal obžalovaný, chcjúc si bezprávné vynútiť priznanie podpory, poškodenému vraždou, je tu daný kvalifikovaný prípad vydieračstva podľa § 353, čís. 1 tr. z., ktorý, i keď išlo len o pokus, je prísnejšie trestný než zločin podľa § 4, odst. 2 a §, 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, resp. prečin podľa § 4, odst. 2 cit. zák. čl. Poneváč zistené činy obžalovaného vykazujú náležitosti nielen prečinu podľa § 4, odst. 2, resp. zločinu podľa § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ale aj zločinu podľa §§ 350, 353, čís. 1 tr. zák., bolo v smysle § 95 tr. zák. treba užiť onoho ustanovenia, ktoré stanoví najťažší druh trestu. Preto sa mýlil vrchný súd, keď v činoch obžalovaného spoznal len skutkovú podstatu prečinu a zločinu násillia proti orgánu vrchnosti, a zavinił tak zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p.

Čís. 5931.

Skutková podstata prečinu podle § 38 zákona čís. 107/1933 Sb. z. a n.

Úmyslně jedná podle této stati zákona, kdo je si vědom, že maří svou činností uspokojení majitele obilního zástavního listu z obilí v něm označeného; nevyžaduje se pachatelův úmysl věřitele poškoditi nebo připraviti ho vůbec o možnost dojíti uspokojení.

(Rozh. ze dne 17. června 1937, Zm I 1318/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 38 zák. čís. 107/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., nutno přisvědčiti.

Podle zjištění nalézacího soudu zavázal se obžalovaný vystavením obilního zástavního listu ze dne 5. prosince 1933, že zaplatí Hospodářskému družstvu v N. zápůjčku 9.600 Kč ke dni 5. března 1934, a zřídil tímto zástavním listem jmenovanému věřiteli zástavní právo ke 120 q pšenice. Obžalovaný nesplatil peníze v den splatnosti obilního zástavního listu, — takže zástavní list byl protestován a pohledávka družstva byla žalována, — a obilí, k němuž zřídil zástavu, v době soudního vymáhání pohledávky již neměl.